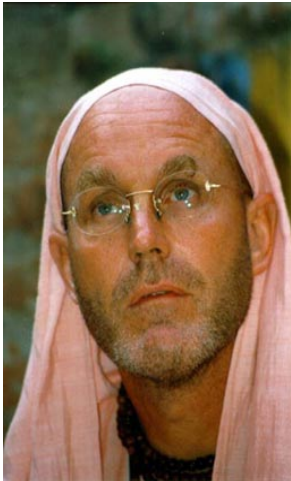

KELIAUJANČIO PAMOKSLAUTOJO DIENORAŠTIS

9 dalis, 8 skyrius

"Prakeikimas"

05/07/08 - 12/07/08

Bhaktai buvo pakilios nuotaikos po didžiai pasisekusio fesivalio paplūdimyje. Kitą dieną nuvažia vome į Mžežyną, ten turėjo vykti kita mūsų programa. Keletas bhaktų paklausė manęs, ar negalėtume išeiti dainuoti anksčiau, nei paprastai.

Nusišypsojau.

- Pataupykite savo energiją, - pasakiau. – Prieš akis mums dar 43 festivaliai.

Niekuomet per metus mes nedirbame taip sunkiai tokį ilgą laiką. Beveik du mėnesius rengiame didžiulius festivalius kiekvieną savaitės dieną, išskyrus pirmadienį. Kitose vietose bhaktams reikia keletos dienų atsigauti po Ratha-jatros ar Gaura-purnimos, tačiau ture diena po dienos vyksta didžiuliai festivaliai.

Kaip bhaktams tai pavyksta? Jie džiaugiasi bendravimu vienas su kitu ir dalinasi savo sėkme su tais, kurie dar nėra bhaktai. Tai nestebina. Tai vyksta jau šimtus metų.

Šri Narahari Čakravarti Thakura rašo: “Po visą šalį pasklido naujiena, kad nesuskaičiuojama daugybė žmonių atsivertė į vaišnavizmą. Dėl to visi bhaktai labai pagyvėjo. Harinama das ir Ramakrišna das džiaugsmingai užsiėmė sankirtana. Rezultatas buvo tas, kad jie tapo visiškai abejingi materialistiškam gyvenimui, nes gavo vertingiausią dalyką – atsidavimo tarnystę Viešpačiui. Tapę bhaktais, jie apsigyveno su Balarama Kaviradža, kad visuomet galėtų klausytis apie Viešpaties šlovę ir ją apdainuoti”.

[Narotama-vilasa, 10-a vilasa]

Tą rytą mūsų harinamos grupė giedodama judėjo paplūdimiu, dalino kvietimus ir pasakojo žmonėms apie vakare įvyksiantį renginį. Bhaktams nereikėjo ilgai laukti, kad pamatytų savo nuoširdžių pastangų rezultata. Kaiėjome pro šeimyną, sėdinčią šezlonguose smėlyje, vyras pasikvietė mane ir vieną iš mano mokinių.

- Mes maloniai susijaudinti, kad jūs rengiate festivalį kaip tuo metu, kai mes čia atostogaujame, - pasakė jis. - Mes buvome atėję praeitais metais ir festivalis mums labai patiko. Iš tiesų negalime jūsų pamiršti nei vienai dienai. Mūsų ketverių metų dukrytė yra didžiausia jūsų gerbėja. Visus metus, kiekvieną dieną ji daunuoja jūsų dainelę, netgi per miegus”.

- Kokią dainelę, pone? – paklausiau.

- Marta, - paprašė tėtis, - padainuok tą dainelę.

Plačiai šypsodamasi ir spindinčiu veidu mažoji Marta atsistojo. Ji pradėjo dainuoti:

Haré Krišna, Haré Krišna,
Krišna Krišna, Haré Haré,
Haré Rama, Haré Rama,
Rama Rama, Haré Haré.

Ji padainavo ne vieną kartą, o pakartojo kelis sykius. Mes atsiprašėme ir bėgte nuskubėjome

pasivyti kirtano grupę, kuri judėjo pakrante toliau.

Truputį vėliau, kai nuo paplūdimio įsukome į pakrantės taką, pamatėme 10 metų berniuką, darantį jogos pratimus; priešais jį stovėjo dėžutė aukoms. Buvau sužavėtas. Jo galūnės buvo tokios lanksčios, kad jis galėjo lengvai padaryti jogos asanas, su kuriomis bandytų susidoroti tik pažengęs jogas.

- Iš kur viso to išmokai? – paklausė jo bhaktas.

- Manęs niekas nemokė, - atsakė berniukas. – Tai įvyko natūraliai. Tiesiog nuo pat mažens žinojau, kaip tai daryti. Bandau mokyti jogos savo mokykloje, tačiau dauguma vaikų nesidomi. Jiems labiau patinka futbolas arba visą dieną vaikytis mergaites. Kai kurie iš jų netgi vartoja narkotikus. Jie tokie kvaili. Didžiąją laiko dalį praleidžiu vienas. Bandau čia susirinkti pinigų, kad vieną dieną galėčiau nuvažiuoti į Indiją ir mokyčiausi jogos iš guru Himalajuose.

Eidamas toliau prisiminiau du posmus iš Bhagavad-gitos:

“Po daugybės laimingo gyvenimo metų dorovingų gyvų esybių planetose, nevykėlis jogas gimsta teisuolių arba turtingoje aristokratų šeimoje”.

“Gimus tokioje šeimoje, atgyja jo praeito gyvenimo dieviška sąmonė, ir jis vėl stengiasi žengti į priekį iki visiškos sėkmės, o Kuru sūnau”.

[Bhagavad-gita, 6.41,43]

Po keturių valandų atvedžiau harinamos grupę atgal į festivalio vietą. Ką tik buvo atvažiavęs mūsų prasado automobilis ir bhaktai su pasigardžiovimu valgė. Po to jie keletą minučių pailsėjo

ant žolės, prieš pradėdami tarnystę festivalyje. Žavėjausi jų ištvėrme: po keturių valandų harinamos jie imasi savo pareigų penkias valandas trukšiančiame festivalyje, turėję galimybę tik trumpai pailsėti.

Kai priėjau arčiau scenos, į mane kreipėsi bhakta Dominykas, pranešdamas nerimą keliančias naujienas.

- Ką tik čia buvo dvi vienuolės, jos vaikštinėjo džiaugdamosi tuo, ką matė festivalio vietoje, - pasakė jis. – Tačiau kai joms pasakė, kad esame Harė Krišna bhaktai, jos staiga pasipiktino ir pradėjo mus prakeikinti. `Jūs esate pavojinga sekta! – sušuko viena iš jų. – Į mūsų miestą atvežėte Šėtoną!`

- Kita vienuolė suklykė: `Dievas asmeniškai jus sudoros! Jis nubaus jus ir kiekvieną, kuris ateis į šį festivalį! Mes prakeikiame jus! Mes prakeikiame jus, kad jūsų renginys sužlugtų dar neprasidėjęs!`

- Po to jos nuėjo. Būrelis žmonių jas stebėjo ir kai kurie nuėjo kartu su jomis. Buvo labai nemalonu.

Apėjau festivalio palapines, kad įsitikinčiau, jog jos visos atidarytos ir bhaktai savo vietose. Sveičiai plūdo į festival, tik ką prasidėjo įvadinis bhadžanas ant scenos. Maloni muzika pasklido aplinkui, sukurdamą nuostabią atmosferą.

Staiga garsas dingo, scenos šviesos užgeso. Mūsų trijų tonų generatorius sustojo ir visiškai nutilo. Dominykas ir dar trys vaikinai iš techninio aptarnavimo komandos nubėgo už scenos ir pradėjo pašėlusiai dirbti.

Aš sutrikau, nesuprasdamas, kaip praktiškai naujas generatorius galėjo sugesti. Po 20 laukimo minučių auditorija nenusėdėjo vietoje. Tada atėjo Dominykas ir pasakė, kad jie neranda gedimo priežasties.

- Dominykai, - pasakiau, - priešais sceną susirinkę penki šimtai žmonių. Jie išeis, jei mes nesugebėsime tęsti.

Atsisėdau ir stebėjau minią. Praėjo dar 20 minučių ir žmonės pradėjo skirstytis. Staiga didžiulis baltų dūmų kamuolys išvirto iš generatoriaus. Dominykas, iki juosmens įlindęs į mašiną, atsigrėžė ir parodė iškeltą nykštį. Ant scenos atsirado elektra.

- Pradėkite pasirodymą, - sušukau scenos komandai. Po keletos sekundžių prasidėjo bhadžanai, tačiau netrukus dingo šviesos.

Vaikinas nuo scenos pašaukė mane.

- Maharadža, - suriko jis, - ar mums nutraukti pasirodymą?

- Ne, - sušukau aš. – Garsas yra. Tęskite be šviesų.

Scena buvo aptemusi, sunku buvo įžiūrėti, kas ten vyksta, tačiau mes neturėjome pasirinkimo. Dominykas ir jo komanda dabar už scenos taisė apšvietimą. Po penkiolikos minučių šviesos įsijungė. Tačiau generatorius vėl sustojo, nutrūko ir mūsų programa. Pamatę bent dalį pasirodymo, žiūrovai iš dėkingumo kantriai laukė, kol vaikinai karštligiškai triūsė prie generatoriaus. Po dešimties minučių jis vėl pradėjo veikti.

“Nieko panašaus niekada prieš tai nebuvo nutikę”, - pagalvojau. Žvelgiau į tūkstančius žmonių, vaikštinėjančių po mūsų festival, ir meldžiausi, kad tai būtų mūsų sunkumų pabaiga.

Po akimirkos Dominykas pribėgo prie manęs.

- Maharadža, - pasakė jis, - aš negaliu paaiškinti, bet kažkaip palikau visus kompaktinius diskus

su scenos programa bazėje. Išsiunčiau žmogų jų parvežti, bet tai truks dvi valandas.

Apstulbau. Neturėjome pasirinkimo, teko groti praeitų metų diskus. Bandžiau išlaikyti užgriuvusių bėdų našta, kurios labai liūdino. Nusprendžiau nepasiduoti jų įtakai ir pasukau link restorano.

Eidamas pamačiau vyrą, sėdintį palinkusį virš šiukšlių dėžės. Iš jo suplėšytų drabužių, neskusto veido ir liūdnos išvaizdos galėjau pasakyti, kad jis buvo benamis. Priėjęs arčiau nustebau, kad jis su spalvotais pieštukais piešia gražų festivalio paveikslą.

- Esate labai talentingas, - pasakiau jam.

Jis pažvelgė į mane.

- Ačiū, - pasakė jis. – Piešiu tik gražius šio pasaulio vaizdus. Tokiu būdu išlaikau šokią tokią viltį savo apgailėtiname gyvenime.

- Iš kur išmokote taip piešti? – paklausiau.

- Tai visuomet buvo mano hobis. – Pagal specialybę esu buhalteris. Kažkada buvau turtingas, turėjau prestižinį darbą, gražią žmoną, vaikų ir nuosavą namą. Tačiau viską praradau.

- Tačiau toks gabus ir protingas žmogus tikrai gali vėl pakilti, - pasakiau.

- Ne, jei tai mano likimas likti tokiam, - pasakė jis. – Tikiuosi man labiau pasiseks kitą gyvenimą.

- Ar tikite reinkarnacija? – paklausiau.

- Taip, tikiu, - atsakė jis. – Kiekvieną dieną skaitau Bhagavad-gitą. Tai mano vienintelis turtas. Prieš daugelį metų nusipirkau ją iš knygų platintojo gatvėje. Joje buvo originalus sanskritas, vertimai ir Svamio Prabhupados komentarai. Iš tiesų nelabai domėjausi, tačiau laikiau ją namuose. Tai vienintelis dalykas, kurį pasiėmiau, kai viskas žlugo. Ji mano kuprinėje miške, po medžiu.

- Tai nuostabu, - pasakiau, - ar žinote, kad šio festivalio pagrindas – Bhagavad-gitos mokymas?

- Galiu tai matyti, - pasakė jis.

Atsiprašiau ir nuėjau link restorano. Po dviejų valandų tas pats vyras kreipėsi į mane, kai iš tolo stebėjau pilnai vykstantančią scenos programą.

- Atsiprašau, - pasakė jis. – Kažkas man pasakė, kad esate guru.

- Taip, - atsakiau, - esu dvasinis mokytojas kai kuriems iš šių bhaktų.

- Ačiū, kad skyrėte laiko pakalbėti su manimi, - pasakė jis. – Nežinojau, kas esate.

- Nesu kažkuo ypatingas, - pasakiau. – Tiesiog man pasisekė, nes asmeniškai susitikau žmogų, išvertusį Bhagavad-gitą, kurią skaitote.

- Jaučiu, kad man taip pat pasisekė, jog sutikau jus, - pasakė jis. – Norėčiau paklausti keletos klausimų, bet man dabar reikia eiti. Ar galima būtų susitikti kituose festivaliuose per artimiausias tris dienas? Žinau, kur jie bus.

- Tai toli nuo čia, - pasakiau.

- Susidorosiu, - pasakė jis. – Tai man taip svarbu.

- Tuomet susitiksime tenai, - pasakiau.

Tą vakarą bhaktas paklausė.

- Guru Maharadža, - pasakė jis, - kai kurie bhaktai šneka, kad mes turėjome tiek daug sunkumų festivalio pradžioje, nes vienuolės mus prakeikė. Ar manote, jog tai tiesa?

- Tai juokinga, - atsakiau. – Bhaktus visuomet saugo Viešpats. Dar daugiau, šis festivalis yra lyg Vaikuntha, dvasinis pasaulis. Žmonės patiria sėkmę, apsilankę čia. Prakeikimai neveikia.

Šrila Prabhupada rašo:

“Dėl Dakšos prakeikimo, Naradai nebuvo leista gyventi vienoje vietoje. Tačiau Šridhara Svamis nurodo: na tasyam sapadeh prabhavah. Dvarakoje neveikia prakeikimai, joje neturi įtakos joks blogis, nes Dvaraka yra Aukščiausio Dievo Asmens buveinė ir ją visuomet saugo Jo ranka, tai nurodo žodis govinda-bhuja-guptayam. Sąlygotos sielos kovoja majos karalystėje su žiauriais materialios gamtos dėsniais, tokiais kaip gimimas, mirtis, senatvė ir ligos, tačiau jei sąlygotoms sieloms pasiseka įeiti į Aukščiausio Dievo Asmens buveinę, ar tai būtų Dvaraka, Mathura ar Vrindavana, ir gyventi tiesiogiai globojamiems visagalio Aukščiausiojo Viešpaties Krišnos rankų, jie patirs beribę palaimą tikro transcendentinio gyvenimo, kuris yra amžinas ir skirtas gyventi asmeniškai kartu su Dievu”.

[Šrimad-Bhagavatam 11.2.1, komentaras]